Από το Συναξάρι - Οι αγίες μάρτυρες και καλλίνικες παρθένες Πίστη, Ελπίδα και Αγάπη, και η μητέρα τους Σοφία

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 16 Σεπτεμβρίου, 2014

(17 Σεπτεμβρίου)

Οι τρεις αυτές αδελφές, Πίστις, Ελπίς και Αγάπη, ζούσαν σε κάποια πόλι της Ιταλίας την εποχή του Αδριανού (117-138). Γόνοι περιφανούς οικογενείας, ανατράφηκαν από την χήρα μητέρα τους Σοφία με πίστι, ελπίδα και αγάπη, όπως δήλωναν και τα ονόματά τους. Όταν κάποτε παρέμειναν στην Ρώμη, η φήμη του ενάρετου βίου τους διέτρεξε την πόλι και ο αυτοκράτωρ έστειλε στρατιώτες να του τις παρουσιάσουν. Η σταθερότητα των τριών αδελφών στην πίστι, ασυνήθιστη για την ηλικία τους, κατέπληξε τον Αδριανό και, πιστεύοντας πως η αμοιβαία συμπαράσταση τους έδιδε την δύναμι να του αντιστέκωνται, σκέφθηκε να τις εξετάση χωριστά.

Κράτησε λοιπόν μόνον την Πίστι, που ήταν δώδεκα ετών, και την προέτρεπε να θυσιάση στην θεά Άρτεμι. Επειδή η μάρτυς τον εμυκτήρισε και περιγέλασε το άψυχο ξόανο, διέταξε να την γυμνώσουν και να την ραβδίσουν δυνατά. Έπειτα της έκοψαν τους μαστούς, από τους οποίους αντί αίματος έρρευσε γάλα. Φιλονεικώντας με το θαύμα ο τύραννος πρόσταξε να την ξαπλώσουν επάνω σε πυρακτωμένη εσχάρα. Θεία επέμβασις όμως εκμηδένισε την θερμότητά της, και πεισμωμένος ο Αδριανός έρριξε την μάρτυρα σε τηγάνι με βραστή πίσσα και άσφαλτο. Όταν η Πίστις στάθηκε στο μέσον του καυτού μίγματος, η καυστικότης του μεταβλήθηκε σε δροσιά. Βλέποντας ο Αδριανός ότι καμία τιμωρία δεν την έβλαπτε, διέταξε να την αποκεφαλίσουν. Με έκδηλη χαρά για την απόφασι του θανάτου της η Πίστις ασπάσθηκε την μητέρα και τις αδελφές της, και έκλινε τον αυχένα για να λάβη τον δια ξίφους θάνατο.

Την άλλη ημέρα ο ασεβής τύραννος υποσχέθηκε στην δεκαετή Ελπίδα πως θα την αφήση ελεύθερη, αν προσκύνηση την θεά Άρτεμι. Η Ελπίς του αποκρίθηκε ότι δεν ήταν μόνον ομογάλακτη αλλά και ομόφρων αδελφή με την Πίστι. Τότε ο Αδριανός σταμάτησε την ανάκρισι ως περιττή και διέταξε να την γυμνώσουν, να την μαστιγώσουν και αυτήν με ωμά βούνευρα και να την ρίξουν μέσα σε αναμμένο καμίνι. Όρθια η μάρτυς στο μέσον των φλογών

ευχαριστούσε τον Θεό που την διεφύλαττε αβλαβή. Κατόπιν, καθώς ξέσχιζαν τις σάρκες της με σιδερένια νύχια, η Ελπίς με πρόσωπο καταυγασμένο από υπερφυσική χάρι έλεγε στον τύραννο ότι και πάλι θα τον νικήση με την δύναμι του Χριστού. Ο Αδριανός με οργή διέταξε να την ρίξουν μέσα σε χάλκινο λέβητα γεμάτον από κοχλάζουσα πίσσα και ρητίνη. Όταν όμως είδε ότι το μεν χάλκωμα έλειωσε, το δε καυτό μίγμα χύθηκε έξω και έκαυσε πολλούς απίστους, ενώ η Ελπίς δεν έπαθε τίποτε, απεφάσισε και γι’ αυτήν τον δια ξίφους θάνατο. Εφοδιασμένη με την ευχή της μητέρας της η Ελπίς παρότρυνε στον αγώνα την Αγάπη, κατεφίλησε το μαρτυρικό λείψανο της Πίστεως και έκλινε τον αυχένα, για να προσφέρη την τιμία κεφαλή της στον Χριστό.

Αισιόδοξος ο δικαστής για την εννεαετή Αγάπη, με κολακευτικούς λόγους άρχισε να την προτρέπη στην ασέβεια, αλλά αυτή με πολλή παρρησία τον σταμάτησε και του είπε: «Μη σε πλανά η μικρή μου ηλικία και νομίζης ότι εύκολα θα την εξαπάτησης με τις κολακείες σου. Δεν θα αργήση η πείρα να σε διδάξη ότι κι εγώ είμαι καρπός της ίδιας ρίζας». Παρωξυμμένος από την ελευθεροστομία της, ο τύραννος την παρέδωσε να την κρεμάσουν και να την τανύσουν με λουριά, ώσπου να εξαρθρωθούν τα μέλη της. Έπειτα της είπε, αν θέλη να γλυτώση από την πυρακτωμένη κάμινο που της είχε ετοιμάσει, να πη μόνον «μεγάλη η θεά Άρτεμις». Σε απάντησι η Αγάπη έτρεξε και πήδησε μόνη της μέσα στις φλόγες. Ευθύς τότε η φωτιά διασκορπίσθηκε και έκαψε πολλούς από τους παρευρισκομένους. Οι στρατιώτες, που έστειλε ο Αδριανός να την συλλάβουν, έβλεπαν λευκοφόρους νέους να ψάλλουν μαζί της και δεν τόλμησαν να την πειράξουν. Όταν η μάρτυς εξήλθε άθικτη μέσα από το καμίνι, διετρύπησαν το σώμα της με τρυπάνια και τέλος την απεκεφάλισαν.

Η Σοφία ενεταφίασε μεγαλοπρεπώς τα μαρτυρικά σώματα των τριών θυγατέρων της και ύστερα από τρεις ημέρες, καθώς είχε προσπέσει στον τάφο τους και τις παρακαλούσε να δεχθούν και αυτήν σύσκηνο στα ιερά σκηνώματα που κατοικούσαν, παρέδωσε την ψυχή της στον Κύριο, για να προστεθή μαζί τους στον χορό των αγίων.

[“Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας”, υπό ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, εκδ. Ίνδικτος (τόμος πρώτος – Σεπτέμβριος, σ. 185-187)]

(Πηγή ηλ. κειμένου: diakonima.gr)